

Kincheloe, J. L. 1998. *The New Childhood: Home Alone As a Way of Life*. Pp. 159 - 177 in Jenkins, H.ed. *The Children's Culture Reader*.

Kincheloe ve svém textu podává zajímavou studii obsahu prvních dvou filmů *Sám doma*. Nezůstává však jen u obsahu filmu, ale předkládá i konceptuální a kontextuální zasazení celého příběhu a jím odhalených témat. Předkládá tak svůj sociologický pohled na postmoderní americkou rodinu. Jeho text je tak zajímavým námětem (vzorem) pro sociologickou analýzu obsahu.

Zastavme se u několika základních věcí, které jsou dle autora pro postmoderní americkou rodinu typické a z obsahu filmu *sám doma* čitelné. Hlavním rozebíraným tématem jsou opuštěné děti. Děti, které čekají samy doma na oba rodiče než se vrátí z práce, splní si své povinnosti. Děti si tak svoji samotu vynahrazují sledováním médií, hlavně televize a video her. Při této aktivitě jsou děti opět samy se sebou – izolovány od svých vrstevníků a zanechány jen s virtuálními hollywoodskými vrstevníky a jejich rodinami. Podle autora však toto osamocení dětí není způsobeno pouze pracovním trhem a ekonomikou samotnou. Rodiče své děti doma nechávají doma opuštěné i proto, že jsou jim na obtíž. I přesto, že si děti „pořídí“ nakonec je začnou nenávidět. Opět se dostáváme k ambivalenci vůči dětem pociťované – vytoužené i nenáviděné. Opět zdrojem radosti i povinnosti. A i na ně je používán dvojitý metr – děti z marginalizovaných vrstev nejsou tolik důležité jako děti „voličů“ ze střední třídy.

Dle mého názoru je však největší slabinou celé autorovi analýzy téměř „kospirační“ teorie odporu dětské kultury oproti disciplinujícím autoritám, jako jsou rodiče a školy (viz str. 163). Zatímco hloupý rodiče se snaží kontrolovat, chytré děti se pomalu stahují do světa vlastní kultury a odporu – přičemž Barta Simpsona bereme jako zářný příklad – vzor – mladého člověka socializovaného televizí. *Pokud je to pokus upozornit na nutnost neupírat dětem aktioní roli v jejich životě. V době, kdy jsou na děti nakládány domácí práce a povinnosti (jako například postarat se samy o sebe), je jistě požadavek dětí, aby byly slyšeny důležitý. Ale upozornit se na něj dá i méně populárním způsobem. Děti jsou chytré a vytušily, že se jich dospěl bojí, a proto je kontrolují je již hodně spekulativní rčení. Děti přece nemusí vědomě přijímat nějaký životní způsob za svůj vlastní. Mohou napodobovat, mohou se snažit kontrole odporovat (viz minulý texty), ale vědomě vytvářet dětskou kulturu odporu? Ano děti mají stále více informací, ale musí proto nutně vědomě tvořit kulturu odporu? Nebyla tato pro ně přímo médii a hollywoodskými tvůrci nevědomě vytvořena, aby si ji děti mohly nevědomě skrze socializaci přes televizní obrazovku v kolektivu stejně socializovaných vrstevníků přebrat/okopírovat? Tento spor však nebude lehké vyřešit a důkazy (jinými než torzeními) podložit – alespoň se domnívám.*